

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2000

гр. Варна, 25.05.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Иванка Д. Дрингова
Ивелина Влагова

като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20233100500994 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по **въззивна жалба вх.№ 18882/13.03.2023 на ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“** при МВР с адм.адрес: гр.София, ***** срещу решението на ВРС-51 № 570/22.02.2023 , с което Е ОСЪДЕНА Главната дирекция да заплати на **П. Н. Н. ЕГН ******* с адрес: гр.Варна *****, **сумата от 500,10лв**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 65 часа за периода от 25.09.2019г до 07.07.2020г, получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1,143, **ведно със законната лихва**, считано от датата на депозиране на исковата молба - 15.06.2022г, до окончателното изплащане на задължението, на осн.чл.178 ал.1 т.3 вр.чл.187 ал.5 т.2 ЗМВР; да заплати на ищеца сумата от **300лв** за сторените по делото разноси за заплатено адв.възнаграждение, на осн.чл.78 ал.1 ГПК, както и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по банкова сметка на РС-Варна, **сумата от 250лв** за дължимите държавни такси и разноси по производството, на осн.чл.78 ал.6 ГПК.

В жалбата е изложено становище за неправилност и незаконосъобразност на решението, като се излагат следните доводи:

За процесния период ищецът е изпълнявал служебните си задължения на работни смени, съгласно месечни графици, като отработеното време се е

изчислявало сумирано. В резултат на това сумирано изчисляване чрез прихващане на положителните с отрицателните разлики на отработеното време за процесния период е формиран резултат, който при надвишаване на нормата работни часове му е бил заплащан на основание разпоредбата на чл.178 ал.1 т.3 ЗМВР като извънреден труд.

При изчисляване на времето, отработено от ищеца, съответно за компенсирание на положения извънреден труд, е била приложена нормативната уредба на специалния ЗМВР.

Спорното по този род дела счита, че се свежда до точното прилагане на закона и тълкуването на правните норми, относими към нормалната продължителност на нощния труд и заплащането на допълнително възнаграждение за него на лицата, работещи по служебно правоотношение в системата на МВР, с оглед основаване на заявената искова претенция и приетото от РС становище за празнота в правната уредба, изразяваща се в липса на норма за преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен и налагаща запълването ѝ с друга норма, регламентираща сходна материя.

Както на ответната ГДГП, така и на съда е известно, че има формирана многобройна съдебна практика на районни и окръжни съдилища по напълно идентични казуси с преобладаващо застъпеното в нея становище за основателност на претендираните от държавните служители в МВР възнаграждения.

Счита същата за незадължителна и обвързваща, каквото действие имат единствено тълкувателните решения на ВКС относно тълкуването и прилагането на закона.

Поради липсата на практика по този род дела пред ВКС по друг казус в Решение № 197/7.10.2019г по гр.д.№ 786/2019г на IV ГО ВКС е засегнал въпроса относно приложимостта на общата нормативна уредба в правоотношенията на държавните служители от МВР с полицейски правомощия. В същото, макар и незадължително като практика, ВКС е посочил, че: „при работата на смени (дежурства) работното време на държавните служители в МВР (съответно - ГДИН) се отчита по специален ред, което прави недопустимо аналогичното приложение на законите за държавните служители в гражданските ведомства, включително конвертиране на часовете труд, положен през нощта, в дневни часове."

Считам за неправилни правните изводи на РС за основателност на предявения иск за заплащане на допълнително възнаграждение за извънреден труд, чрез преобразуване на нощния такъв с коефициент 1,143, като съображенията за това са следните:

Ищецът има качеството държавен служител в системата на МВР по смисъла на чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР, като нормата разграничава държавните служители в т.1 и т.2: по т.1 - са полицейски органи, органите на ПБЗН и лицата по ал.3 на същия член, чийто статут по силата на чл.142 ал.2 от ЗМВР се урежда от ЗМВР, а по т.2 - са останалите държавни служители в МВР, чийто статут съгласно чл.142 ал.4 от ЗМВР се урежда от Закона за държавния служител /ЗДС/. В системата на МВР работят и лица по трудово правоотношение - чл.142 ал.1 т.3 от ЗМВР и статутът им, съгл.чл.142 ал.5 ЗМВР се урежда от КТ и ЗМВР.

Така възникването, изменението и прекратяването на правоотношенията по повод полагането на труд, статута, правата, задълженията, работното време, почивките и отпуските, възнаграждението, дисциплинарната и имуществената отговорност, закрилата, синдикалното сдружаване и др., за трите групи служители в МВР е регламентирана в три различни нормативни акта - ЗМВР, ЗДСл и КТ, т.е. ЗМВР съдържа специални правни норми, които са относими само към конкретните правни субекти и правоотношенията с тях, като изключват по отношение на последните приложението на общите норми, съдържащи се в КТ.

КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държавните служители като цяло и на тези от тях, работещи в МВР в частност, защото нито в ЗДСл, нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ - че за неуредените в тези закони случаи КТ се прилага "съответно", а напротив, във всички случаи, в които законодателят е счел, че материята следва да се уреди идентично на тази в КТ, препращането е пряко, чрез посочване на конкретните правни норми. Така напр.чл.38а ал.3 ЗДСл повелява, че работещите при специфични условия и рискове за живота и здравето държавни служители ползват правата по чл.137 и чл. 285 КТ. Съгласно чл.50а ал.2 ЗДСл относно допустимостта, продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд се прилагат съответните разпоредби на КТ, т.е. Гл. Седма, раздел II от КТ. Чл.63 от ЗДСл постановява, че ползването на

отпуски от държавните служители става при условията, по реда и в размерите, предвидени в чл.162 - 167а от КТ; чл.180, ал.1 - ал.4 от ЗМВР също препращат относно отпуските и специалната закрила на някои категории държавни служители в МВР към КТ; чл.88. ал.2 от ЗМВР сочи, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22.00 и 6.00 ч., се ползват със специалната закрила по КТ. т.е. по чл.140, ал.3 и ал.4 КТ и др. По законова делегация на съответните нормативни актове са приети подзаконови такива - наредби, които съгласно чл.7. ал.2 от ЗНА, се отнасят до нормативния акт от по-висока степен, чиито разпоредби детайлизират. На основание чл.139, ал.5. чл.155, ал.5. чл.163, ал.16. чл.164б, ал.12 и чл. 167а. ал.9 от КТ е приета Наредбата за работното време, почивките и отпуските - НРВПО. в сила от 30.12.1986 г.. а на основание чл.244, т.2 и чл.261 от КТ е приета Наредбата за структурата и организацията на работната заплата - НСОРЗ. На основание чл.67, ал.3 от ЗДСл и чл.107а, ал .9 от КТ е приета Наредба за заплата на служителите в държавната администрация - НЗСДА. На основание чл.179, ал.2 от ЗМВР и чл.187, ал.9 от ЗМВР са издадени от министъра на вътрешните работи наредби за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в МВР и съответно за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители в МВР. Относно организацията и разпределянето на работното време за периода е действала Наредба №8121з-36/07.01.2020 г., отм. ДВ. бр.93 от 30 Октомври 2020 г.

Предвид качеството на ищеца - държавен служител по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР, съдържанието на неговото правоотношение с ответната ГДГП се определя от нормите на ЗМВР и на издадените въз основа на него наредби, които са специални както спрямо ЗДСл, така и спрямо КТ.

В чл.187 ал.1 от ЗМВР е предвидено, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, като съгласно ал.3 за работещите като ищеца на 8-, 12- и 24-часови смени, работното време се изчислява сумирано за тримесечен период. В същата норма е посочено, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа

за всеки 24-часов период. За лицата, полагащи труд по трудово правоотношение, работната седмица също е петдневна, до 40 часа труд седмично при нормална продължителност на работното време през деня до 8 часа - чл.136, ал.1 и ал.3 КТ и до 35 часа седмично при 5-дневна работна седмица при нормална продължителност на работното време през нощта до 7 часа. При съпоставянето на двата нормативни акта е видно, че за разлика от КТ, който ограничава нощния труд до 7 часа дневно, такова ограничение не е предвидено в ЗМВР и при него нормалната продължителност на работното време през деня съвпада с нормалната продължителност на работното време през нощта и тя е 8 часа. Различието на двете уредби е обяснимо със спецификата на функционалните задължения на служителите по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, пряко обусловена от значимостта на обществените отношения, с които е свързано изпълнението на техните функции. Тази специфика обуславя и редица други различия именно по отношение обема на полагадения труд. За разлика от работниците по трудови правоотношения, спрямо които съгласно чл.143, ал.2 от КТ извънредният труд е изрично забранен и не може да надвишава 150 часа годишно, в хипотезите на чл.144 от КТ, когато е допустим, при държавните служители в МВР съгласно чл.187, ал.7 от ЗМВР извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, като при бедствия и други извънредни ситуации се допуска извънредният труд да надвиши тези норми до още 25 часа на тримесечен период и до още 100 часа годишно. Тези различия не аргументират извод за дискриминационно третиране на конкретната категория служители, защото адекватно на по-неблагоприятните условия, завишени изисквания и ограничения при полагане на труд в сравнение с работещите по трудови правоотношения лица и другите държавни служители, за служителите в ЗМВР са предвидени редица компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от каквито нито работещите по трудови правоотношения, включително и тези в системата на МВР, нито останалите държавни служители се ползват. Съгласно чл.107а ал.18 от КТ на служителите, работещи по трудово правоотношение в държавната администрация, не може да се определят допълнителни възнаграждения на основания, различни от посочените в КТ, като такива не може да се определят за тях и в други закони. Напълно идентична е разпоредбата и на чл.67 ал.12 ЗДСл по отношение на държавния служител - че не може да се определят

допълнителни възнаграждения на основания, различни от посочените в ЗДСл, нито в други закони може да се определят допълнителни възнаграждения на същия. Само за държавните служители в МВР е предвидено в чл.179, ал.4 от ЗДСл, че извън допълнителните възнаграждения по чл.179, ал. 1 и по чл.178, ал.1, които са съответни на уредените в КТ и ЗДСл, им се изплащат и други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на МС. Съгласно чл.189, ал.1 от ЗМВР държавните служители в МВР имат право на редовен платен годишен отпуск в размер 30 работни дни, докато по трудови правоотношения той е не по-малко от 20 работни дни - чл.155, ал.4 от КТ, имат право на допълнителен платен годишен отпуск - по един ден за всяка прослужена година, включително за приравнения трудов стаж, но не повече от 10 работни дни и допълнителен платен годишен отпуск за положен до 280 часа годишно извънреден труд - до 12 работни дни, каквито допълнителни отпуски не са предвидени за останалите трудещи се. Държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗМВР придобиват право на пенсия по-рано от работещите по трудови правоотношения, защото трудът им при пенсиониране се зачита като първа категории.

Полагането на труд през нощта и от държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, и от тези по т.2 на същата норма, и от работещите по трудови правоотношения, е свързано със задължение на работодателя за възмездяването му, като разпоредбите на трите закона и на свързаните с тях наредби относно дължимостта на допълнително възнаграждение за нощен труд за всеки отработен нощен час или за част от него и минималния размер на същото - 1 лв. - за процесния период са идентични: чл.261 от КТ и чл.8 от НСОПЗ; чл.67, ал.7, т.1 от ЗДС и чл.20 от НЗСДА и чл.179, ал.1 от ЗМВР и чл.9 от наредбите по чл.179 ал.2 ЗМВР.

Начинът на изчисляване на нормалната продължителност при сумирано отчитане на работното време е посочен в двете идентични разпоредби: на чл.9б ал.1 НРВПО - нормата се определя в часове, като броят на работните дни по календар, включени в периода на отчитане, се умножи по дневната часова продължителност на работното време, определено в трудовия договор и на чл.26, ал.1 от Наредба № 8121з-36/2020 г. по чл.187 ал.9 ЗМВР - при сумирано отчитане на работното време общият брой на отработените часове по график се сравнява с нормата работни часове за отчетния период, получена от броя календарни работни дни за периода, умножени по цифрата осем. При

разпределянето на работните смени работното време на всички служители се разпределя по начин, че да не се надвишава установената нормална продължителност на работното време за отчетния период, т.е. изчислена съгласно чл.187 ал.1 от ЗМВР по 40 часа седмично. Предвиденото в чл.9, ал.2 от НСОРЗ /за която наредба изрично е посочено в чл.2 ал.3, че не се прилага за служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а КТ, и в този смисъл още по-малко тази наредба е приложима за държавните служители по ЗДСл и ЗМВР/ превръщане на нощния труд в дневен цели да установи, дали в рамките на съответния отчетен период има положен извънреден труд.

Тъй като в КТ е предвидена различна продължителност на допустимия нощен труд в сравнение с дневения такъв, законодателят е използвал математически алгоритъм, чрез който нощният труд се приравнява на дневен, за да стане възможно събирането му с отработените дневни часове, съпоставянето му с нормалната продължителност и съответно констатиране дали ли е положен извънреден труд. Превръщането става чрез умножаване на отработените нощни часове с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. $8:7 = 1,143$. Разпоредба, идентична на тази на чл.9, ал.2 от НСОРЗ, с основание не е предвидена в наредбата по чл.187, ал.9 от ЗМВР, защото за държавните служители нормална продължителност на дневния и нощния труд съвпада и коефициентът, изчислен по горепосочения начин, би бил 1.

В субективните представи на ищеца съществува негово вземане от работодателя му за възнаграждение за "извънреден труд", представляващ отработените нощни часове над 7 часа на смяна, което възнаграждение той изчислява по следния механизъм: превръщане на отработените от него нощни часове в дневни, изваждане от така получените дневни часове на отработените нощни часове и умножаване на получената разлика часове със ставка за извънреден труд. Тези негови представи, възприети и от първоинстанционния съд считам за неправилни, защото не почиват на предвидено в закона негово право да получи подобно допълнително възнаграждение. В ЗМВР, в който се съдържа специалната правна уредба на правоотношението на ищеца по повод полагания от него труд не е предвидено допълнително възнаграждение за нощен труд извън такова в

размер на не по-малко 1 лв. на отработен нощен час и ясно е определено, как става установяването на положен извънреден труд, дължимостта на допълнително възнаграждение за същия и компенсирането му по друг начин. Възнаграждение като търсеното от ищеца не е предвидено и по отношение на работещите по трудови правоотношения. В КТ, НРВПО и НСОПЗ също ясно са разграничени допълнителните възнаграждения за нощен и извънреден труд, основанието за дължимостта им и начинът на формиране на размера им. Коефициентът, предвиден в чл.9, ал.2 от НСОПЗ, който ищецът иска и съдът е приел да бъде приложен за превръщане на положения от него нощния труд в дневен, и при трудовите правоотношения няма отношение към допълнителното възнаграждение за нощен труд, а при определени хипотези /чл.9, ал.1 и ал.3 от НСОПЗ/ е относимо към увеличаване размера на трудовото възнаграждение и при сумираното отчитане на работното време - към установяване полагането на извънреден труд. Липсата на такава разпоредба в ЗМВР и наредбите му не съставлява празнота в правото, която да подлежи на запълване, защото уредбата на материята в ЗМВР не е непълна, а изчерпателна - законът съдържа същата пълна уредба на правоотношенията по повод полагането на труд в МВР, каквато се съдържа и в КТ относно трудовите правоотношения, и в ЗДСл за служебните правоотношения в държавната администрация, а подзаконовият нормативен акт - наредбите по чл.187, ал.9 от ЗМВР - няма основание да предвиди превръщане на нощния труд в дневен, защото разпоредбите му са обусловени от предвидената в чл.187, ал.1 и ал.3 от ЗМВР еднаква нормална продължителност на часовете дневен и нощен труд. При паралелното действие на норми, уреждащи една и съща материя, приложение намират специалните норми, които изключват действието на общите.

Предвид горното, моли за постановяване на решение за отмяна на решението на ВРС.

Моли за присъждане в полза на ГДГП сторените по делото разноски, вкл.възнаграждение за юрисконсулт, за двете съдебни инстанции, включително и при частично уважаване на жалбата.

Прави възражение за прекомерност на адв.възнаграждение и моля при отхвърляне на жалбата, при поискване на разноски, същото да бъде определено в минималния размер предвид липсата на фактическа и правна

сложност на делото.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил писмен отговор от **въззиваемия П. Н. Н.** със становище за неоснователност на въззивната жалба.

Въззивникът признава както с в.ж., така и в ПО, че ГД“ ГП“ не прилага Кодекса на труда и НСОПЗ. Признава, че в използваната от тях нормативна уредба-ЗМВР и съответната Наредба, издавана от Министъра на вътрешните работи, която урежда реда за организацията и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата извън редовното работно време. липсва изрична регламентация за преизчисляване на положените часове кощен труд, признава, че не е заплащан претендирания от ищеца извънреден труд. Забравя, обаче, правния принцип, че при липсата на уредба в специалния закон, се прилага общият такъв; в случая – КТ; принцип, изхождащ като аргумент на противното от принципа, че специалният закон изключва общия. КТ се прилага и когато в други специални подзаконови нормативни актове, издалени по ЗДСл или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им.

Въззивникът излага, че КТ не намирал субсидиарно приложение по отношение на държавните служители, но не сочи къде точно е уредено, че не намира приложение, защо не намира приложение, не се сочи кой точно правен принцип гласи, че не намира субсидиарно приложение. Съгл. чл.46 ал.2 ЗНА, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България.

РС правилно е възприел наличието на празнота, като напълно обосновано е изложил, че приложение за неуредения въпрос следва да намери общото трудово законодателство.

Относно твърдението на въззивника, че в ЗМВР липсва изрична препращаща норма към КТ и затова той не се прилагал, възразява, че в ЗМВР са налице няколко правни норми, които препращат към КТ. Налице е изрична такава за настоящия казус, а именно чл.188 ал.2 ЗМВР, който гласи, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22.00ч и 6.00ч, т.е. нощен труд, се ползват със специалната закрила по КТ. В горепосочената

правна норма не е конкретизирано за кои точно служители, изброени в чл.142 ЗМВР, и полагащи нощен труд, се отнася тази специална закрита по КТ, което води до извода, че Законодателят има предвид всички служители, полагащи нощен труд. Разсъжденията на въззивника за противното са неправилни. Правната норма препраща към целия КТ, което означава, че препраща и към издадената НСОПЗ. Никъде в ЗМВР не е посочено, че КТ не се прилага при липса на уредба за служители като ищеца, полагащи труд през нощта. В чл.187 от ЗМВР и следващите, които уреждат работното време, отпуските и неговото отчитане, освен че уредба за преизчисляването на нощния труд през процесния период липсва, няма и изрична забрана за приложение на гражданския закон. Не е ясно защо въззивникът счита, че трябва да е налице пряко препращане и препращащите правни норми от ЗМВР били с непряко препращане. Това разсъждение е погрешно, а в ЗНА не е налице и такъв принцип. В жалбата си въззивникът застъпва схващането, че ЗМВР е изчерпателен по спорната материя. Но когато нормативен акт урежда определена материя, това уреждане не се извършва с липса на норма. В правото действа принципът, че което законът изрично не го забранява, го разрешава.

След отмяната на Наредба 8121з-407/2014г с тази от 2015г и впоследствие от 2016г, МВР и в частност ГДГП няма практика да заплаща претендираното от ищеца възнаграждение. Но е факт, че при действието на горепосочената Наредба от 2014г нощният труд е бил преизчисляван, което е водело до часове извънреден труд, заплащани на служителите в МВР. След отмяната ѝ със следващите наредби правната норма изчезва.

Правна норма, която я имало, а след това я нямало, няма как да не било липса на правна норма. Точно такава липса на изрична норма не трябвало да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положения от служителите в МВР нощен труд. а именно представлява празнота в уредбата и затова приложение следва да намери общото трудово законодателство.

В наредбите от 2015 и 2016г е посочено, че отново се касае за сумарно отчитане на работното време, но не е посочен алгоритъм за преизчисляване. Наредбата от 2016г окончателно е било отменена в началото на м.дек. 2019г от ВАС. Възниква въпросът, ако липсата на норма за преизчисляване, не се

явява празнота, защо тогава законодателят в чл.187 ЗМВР създава нова ал.4. съгласно която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове превръщат в дневни - § 52 от ЗИД на ЗМВР, обн. ДВ бр.60/7.07.2020.

Това се явява доказателство за твърденията, че е налице празнота в специалната уредба за процесния период.

Единствено наредбата от 2014г възприемала коефициента 1,143, но формулиран по друг математически начин, водещ до същия резултат за наличие на извънреден труд след преизчисляване на положения нощен труд. Коефициентът, който е бил използван не било произволно число, както се твърдяла въззивника. В математиката няма произволност, а прецизност. Въззивникът не сочи нито един довод защо счита, че коефициентът бил произволно число. Факт било, че в Наредбата от 2014г е бил възприет подходът, установен в КТ и в НСОПЗ, каго след това в следващите наредби липсва алгоритъмът за преизчисляване, най-вероятно от процесуална икономия и поради факта, че вече е бил уреден в общото трудово законодателство.

Неоснователно е твърдението на въззивника, че трябва да се приложи коефициент 1, получен от 8-часа дневен към 8-часа нощен труд. Редакциите на ЗМВР през процесния период не регламентират полагане на 8-часа нощен труд. а определят, че часовете не следва да надвишават 8 часа, т.е. максимумът е 8 часа за 24-часов период, което означавало до 8 часа. Това гласи и разпоредбата на чл.8 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета. Служителите на МВР, полагащи нощен труд, нерядко полагат такъв и под 8 часа, когато е необходимо, тъй като работят на ненормирано работно време. Те могат да бъдат извикани да положат по 2, 4 и т.н. часа нощен труд.

В ЗМВР липсвала законова промяна в приложимите норми за претенцията на ищеца през процесния период и нямало как в Наредбата от 2014г да е бил възприет един коефициент, а в следващите въобще да липсвал алгоритъм и ГДГП да твърди, че коефициентът вече бил друг.

През процесния период действащата разпоредба на чл.187 ал.3 изр.4 от ЗМВР определя допустимата продължителност на полагания нощен труд, но не изключва възможността за преизчисляване на положения от служителите в МВР часове нощен труд. Конституцията на Република България утвърждава

като основно достижение на социалната държава правото на труд и изрично прогласява гаранции за пълноценната му реализация, което отново води до приложение по аналогия на НСОРЗ.

РС правилно и обосновано е приел, че не следва да се прилага НРВПО, издадена въз основа на КТ, тъй като тя би имала приложение единствено по отношение на въпроси, които не са регламентирани от специалния подзаконов акт, което не било така, тъй като относно почивките и отпуските е налице Наредба по ЗМВР. Още повече, че чл.9г визира дейността по отчитането на положения извънреден труд, а не тази по неговото заплащане на работниците и служителите. Последните въпроси се регламентират от НСОРЗ, единствено намираща приложимост в настоящия случай.

РС правилно е счел, че ако този извънреден труд, получен след преизчисляване на положения нощен, не подлежи на възмездяване, тогава служителите в МВР, полагащи нощен труд, ще бъдат поставени в неравностойно положение спрямо работниците по трудови правоотношения, чиито отношения се регулират от КТ. Той правилно е счел, че не може да се приеме като аргумент, че не е налице дискриминация, тъй като на служителите на МВР им се следват допълнителни привилегии от ЗМВР.

Въззивникът в жалбата си отново развива това свое схващане, като подробно изброява какви привилегии имат служителите в МВР, без да отчита обстоятелството, че допълнителните привилегии следват от специфичните условия на полагания от служителите на МВР труд. тяхната професия е рискова професия, те са подложени на голям физически и психически стрес. Няма как наличието на привилегии да изключва преизчисляването на нощния труд и заплащането на получените часове извънреден труд, тъй като последното е привилегия на полагащите труд през нощта, какъвто труд е полагал и ищецът. Причината за тяхната уредба е различна, те са самостоятелни и не се самоизключват. Ако не следва да се заплаща исквата претенция, то тогава би било налице именно неравно третиране на служителите в МВР, полагащи нощен труд, а това ще противоречи на чл.6 от КРБ, както и на чл.14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи-.

Поради изложеното моли за оставяне без уважение депозираната въззивна жалба.

Претендира присъждане на сторените разноски и адв.възнаграждение и за двете инстанции.

В жалбата и отговора няма заявени искания за събиране на нови доказателства.

Въззивната жалба е редовна и отговоря на изискванията на чл.260 ГПК – подадена е от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на обжалване и съдържа останалите необходими приложения, вкл. доказателство за платена държ.такса.

Квалификацията на спора, очертана в устния доклад на ВРС, изцяло кореспондира на процесуалните действия на страните в хода на размяната на книжата. Затова не са налице хипотезите на т.1, 2 и 3 от ТР № 1/2013г. на ОСГТК, налагащи даване указания на страните по правната квалификация на иска, разпределение на доказателствената тежест и възможност за ангажиране на доказателства, респ. служебно събиране на такива. Ето защо, жалбата следва да бъде насрочена за разглеждане в открито съдебно заседание.

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба вх.№ 18882/13.03.2023 на ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ при МВР с адм.адрес: гр.София, *** срещу решението на ВРС-51 № 570/22.02.2023 , с което Е ОСЪДЕНА Главната дирекция да заплати на П. Н. Н. ЕГН ***** с адрес: гр.Варна *****, сумата от 500,10лв,** представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 65 часа за периода от 25.09.2019г до 07.07.2020г, получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1,143, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба - 15.06.2022г, до окончателното изплащане на задължението, на осн.чл.178 ал.1 т.3 вр.чл.187 ал.5 т.2 ЗМВР; да заплати на ищеца сумата от **300лв** за сторените по делото разноски за заплатено адв.възнаграждение, на осн.чл.78 ал.1 ГПК, както и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по банкова сметка на РС-Варна, **сумата от 250лв** за дължимите държавни такси и разноски по производството, на осн.чл.78 ал.6 ГПК.

НАСРОЧВА производството в о.с.з. на **13.06.2023г от 14ч**, за която дата и час да се призоват страните, с връчване препис от настоящото

определение.

Председатель: _____

Членове:

1. _____

2. _____